

Частина перша

КИЇВ

1

Пам'ятаю той день. Мені тридцять років, і я вперше виходжу заміж. Там, звідки я родом, непристойно виходити заміж так пізно. Для свого села я вже стара і, мабуть, якась трохи «порчена». Бо в тридцять свіжою бути неможливо. До того ж через кілька тижнів мені виповниться тридцять один.

Як і мріялося в дитинстві, я виходжу заміж у столиці нашої держави. За місцевого хлопця з дуже інтелігентної сім'ї, не такої, як у мене, звісно.

Я щаслива, худа, гарна, на мені сукня, зшита за власним дизайном у дорогому ательє. Зараз сьома година ранку, мене фарбує справжній візажист і знімає один із найкращих фотографів Києва. Через двадцять хвилин я зустрінуся з нареченим і ми поїдемо на фотосесію в яблуневий сад, потім вінчання, обід із родичами та вечірка для друзів.

Маю всього один короткий запис з весілля. Чоловік поставив собі у кишеню сорочки телефон, ввімкнений на режим «відео». Біля будинку нас чекали друзі. Вони стали коридором, сипали на нас пелюстки троянд, кричали: «Гірко!». Ми довго цілувалися, а потім читали обітниці.

Я обіцяла народити купу дітей. А він те, що кохатиме мене вічно.

Засинали ми дуже п'яні. Здається, що пили тільки хлопці і я, бо всі інші дівчата були вагітні, я думала, то був гарний знак. Ми з чоловіком дуже старалися весь місяць, щоб сьогодні я мала

один день затримки. Я точно була вагітною і рівно через дев'ять місяців народжуватиму першу дитину. Все мало бути, як у казці. Ідеально. Бо саме так я все це уявляла з самого дитинства.

Фото в інстаграмі — я у весільній сукні сиджу на стільчику посеред саду.

Підпис: «Почуваю себе найкрасивішою нареченою у світі».

114 уподобань, 98 коментарів

Вранці у мене почався цикл. Дивлячись на себе у дзеркало, я гучно проковтнула слину.

На подвір'ї мухи обсіли недоїдений фуршет. Ді-джей спав біля басейну, загорнувшись у рожеву куртку. Поруч із ним лежали здуті повітряні кульки. Одна золота рибка в акваріумі орендованої на добу хати плавала пузом догори. Звечора я обачно запхала до холодильника весільний торт. Коли відкрила дверцята, побачила у ньому вм'ятину від чийогось обличчя. Здається, то був силует нашого свідка.

Додому я їхала насуплена. Погладжувала великим пальцем каблучку на правій руці. Я була щаслива, та чомусь давило у грудях.

Літо

Минув рік. Сьогодні перша річниця нашого весілля.

У мене на обличчі почала вимальовуватися вертикальна зморшка між бровами. Я і так не досить привітна особа, а ще ця штука додає мені більше серйозності. Щоб ховати зморшки, я почала робити собі чуб ножицями чоловіка для вусів. Такий самий чубчик, як у герцогині Кембриджської.

Кожного ранку в мене однаковий ритуал, я роблю все швидко — чищу зуби, стаю на ваги, пісяю на тест на вагітність, готую сніданок, кидаю у смітник тест, трохи реву, гортаю стрічку

інстаграму, потім фейсбуку, дістаю зі смітника тест, щоб перевірити його знову, збираю сумку в басейн, чухаю собаку, кричу на виході: «Люблю тебе!», гримаю дверима, дивлюся, як двері ліфта автоматично зачиняються перед моїм обличчям.

За спиною стоїть колишня чоловіка і важко дихає мені у потилицю. Я веду зворотний відлік у голові, щоб не думати про неї. Ми живемо в одному будинку, вона на 10 поверхів вище, на 10 років молодша, на 10 сантиметрів вища за мене. В лівій руці я тримаю пакет зі сміттям, через тонкий поліетилен просвічується моя нескінченна надія — ціла купа тестів на вагітність з однією смужкою. Цікаво, вона на них дивиться? Знає, що це таке? Бляха, чому ми постійно зустрічаємося у цьому вузькому, як труна, ліфті?

На першому поверсі сидить беззуба консьєржка, сторож наших життів.

«Доброго ранку!» — кричу їй через двері, стискаючи ніс пальцями, бо з її комори завжди тхне смаженою цибулею і старим тілом. Вона не виходить з будинку років сто. Все її життя сконцентроване в одній маленькій кімнаті. Степанівна знає, хто, де і як живе у нашому під'їзді. Спочатку ця мила жінка мені подобалась, а коли вона почала переповідати особисте життя мого чоловіка до того, як ми з ним зустрілися, я стала уникати її балачок.

На дворі вдихаю пекучий серпень, з минулим мого чоловіка ми розходимося у різні боки. Вона граційною ходою, я — згорбившись від важкої спортивної сумки через плече.

Фото в інстаграмі — ми з чоловіком посміхаємося, прямо дивлячись у камеру.

Підпис: «12 місяців щастя».

67 уподобань, 34 коментарі, одна нещасна жінка

2

Іду в басейн між багатоповерхівками, обліпленими зовнішньою рекламою. Минаю сумні обличчя місцевих людей, генде-лики, ларьки з квітами і київським хлібом, підслуховую уривки фраз продавчинь овочів, що завжди розмовляють по телефону, йду стежками повз дитячі майданчики, собаче лайно та смітники, фотографую пухнасті хмари у небі для майбутніх постів у мережах.

Ми з чоловіком живемо у гігантському спальному районі Києва. Тридцять років тому тут був пустир із перекотиполем. Зараз це бетонний сад, який постійно розростається вздовж і вшир. Головними вулицями їздять майже такі самі старі, як я, маршрутки «Богдан» жовтого з іржавим кольорами. Час зупиняється, якщо зайти в таку о восьмій ранку. Ви наче не прямуєте ні вперед у просторі, ні назад, ви десь посередині. Від мого дому до метро треба проїхати п'ять світлофорів, чотири офіційних і ще шість-сім зупинок на замовлення: «на повороті, біля Кишені, на АТС, на Княжому Затоні і т.д.», плюс легка пробка в процесі цього всього — і все, можна їхати назад додому митися. Я завжди намагаюся ходити пішки.

З маршрутки на зупинку вивалилися сонні люди. В руках вони тримали важкі торби та безкоштовні газети з метро. В головах несли мрії про те, як працюватимуть на себе, а не на того клятого начальника. Вони розходяться у різні боки, вправо, вліво, через перехід, хтось зупиняється біля ларька з кавою та випічкою. Я зливаюся на мить з натовпом, через секунду знову йду сама.

На рецепції в басейні одвічно мляві дівчата протягують ключі відвідувачам залу.

— Доброго ранку, — бере в мене пластиковий абонемент дівчина номер один, притискає його до автомата, на ньому з'являється вся інформація про мене. — Вам потрібно поновити довідку в басейн через чотирнадцять днів.

— Добре, — кажу я і забираю у дівчини номер два ключі від шухлядки.

Я пройшла через турнікет до входу в роздягальню. Лиш би нікого не зустріти зі знайомих. Я виросла в маленькому селі і все дитинство мріяла втекти звідти, щоб ходити по вулицях, де мене ніхто не знає, але за дванадцять років життя в Києві це стало неможливим.

Місто велике та перенаселене людьми, іноді дихати нічим і усамітнитися ніде. З часом будь-який населений пункт зменшується до розміру села. Зараз мені хочеться втекти в інше місце або навіть країну, де мене ніхто не знає. Де видно ліс або гори. І шумить море.

На дверях роздягальні справа висить напис «Преміум», на моїй буденно дивиться кожному в очі табличка «Нормал».

Усередині зустрічаю в'ялі тіла літніх втомлених жінок, вони їх тренують, миють в душі, витирають, мастять олією і кремом, сушать феном волосся, фарбують обличчя, стають на ваги, зітхають, перевзуваються з кросівок у туфлі, закривають гучно свої шухлядки і йдуть геть.

З душу вибігає гола дівчина з пружними грудьми та сідницями у формі горіхів, рівна засмага, ідеальний манікюр, жодної подряпинки на обличчі. Шкода, що я занадто лінива для солярію, штанги та інтервальних тренувань із випадками.

Я знайшла в собі любов до плавання в сім років, коли навчилася триматися на воді у ванній, яку набирала для мене бабуся влітку серед двору. Кожної суботи між літньою кухнею та будинком я лежала на спині й дивилася на листя дерев. Інколи мені у ванну падала вишня або яблуко. Льоп.

Плавати я навчилася самотійно. Перепливала всі ставки і річки, які мені траплялися. Коли мені було п'ять років, мене відвезли на море. Там я захворіла на ангіну. Ми два тижні просиділи з мамою у номері готелю і читали «Муху Цокотуху» по сто разів на день. За кілометр від нас шуміло море. І за легендою, ми купалися в ньому в перший день, але я зовсім цього не пам'ятаю.